

Arrest

nr. 100 868 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 april 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 21 november 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een sjiitische Arabier uit Bagdad bent. U bent geboren in de Wassit-provincie en u verhuisde in 1986 naar Bagdad. U woonde samen met uw ouders in de wijk Talabiyah. In 1999 studeerde u af aan het instituut voor Schone Kunsten in Bagdad. Vanaf 2000 werkte u bij de Idarat Al Cinema wal Masrah, de dienst voor Cinema en Theater.

Aanvankelijk werkte u als regieassistent, later werkte u als regisseur. Van 2003 tot 2005 staaft u uw professionele activiteiten. In 2006 werd het werk opnieuw neergelegd als gevolg van het sektarisch geweld. In 2007 werd u door een vriend gewaarschuwd dat er een militie naar u op zoek was omwille van uw professionele activiteiten. Kort nadien waarschuwde hij u een tweede maal en zei hij dat de dreiging steeds ernstiger werd. U besloot Irak te verlaten en u vluchtte naar Nederland, waar u op 12 september 2007 een asielaanvraag indiende. Vlak na uw vertrek kwamen enkele personen naar uw huis en uitten er bedreigingen aan uw adres. In Nederland weigerde men u de vluchtelingenstatus en kreeg u een voorlopige verblijfsvergunning van vijf jaar op basis van de toenmalige situatie in Irak. Gezien de verbeterde veiligheidssituatie in Irak werd uw verblijfsvergunning. U doorliep zonder resultaat de verschillende beroepsmogelijkheden en u opteerde voor een vrijwillige terugkeer op 16 januari 2012 via de International Organisation for Migration (IOM). Net voor uw vertrek had u telefonisch contact met uw ouders. Ze vertelden u dat er nog steeds personen naar u kwamen vragen. Uw broer Ahmed, die in tussentijd als tolk op het Iraaks parlement werkte, had ondertussen een schriftelijke bedreiging gekregen en was naar de Groene Zone verhuisd.

Op 17 januari 2012 kwam u aan in Bagdad. U besloot om bij uw zus Z.(...) in de Palestina-sstraat in te trekken. Op 20 februari 2012 was u te voet op weg naar een benzinstation, toen er naast u een zwarte Opel stopte. De drie gewapende en gemaskerde inzittenden overmeesterden u en duwden u in de koffer van de wagen. Daarna reden ze weg. Tijdens de rit merkte u dat de koffer niet goed gesloten was. Op het moment dat de wagen bij een snelheidsremmer kwam trapte u het kofferdeksel open en dook u uit de koffer. U vluchtte naar de overkant van de straat, waar een checkpoint was, nam er een taxi en ging naar het politiebureau van Al Qanaat. Daar legde u uw verklaringen af, vervolgens nam de politie getuigenverklaringen af bij de plaats van het incident. Op 22 februari 2012 ging u naar de rechtbank om uw klacht te registreren. Na het incident pleegde u overleg met uw familie. Ze raadden u aan om opnieuw het land te verlaten. Op 24 februari 2012 ging u met de taxi naar Erbil. U verbleef er tot 4 maart en keerde dan terug naar Bagdad om er een paspoort aan te vragen. Een dag later, op 5 maart 2012, kreeg u uw paspoort en keerde u terug naar Erbil. Op 17 maart verliet u Irak en reisde u naar Istanboel. U bleef tot 29 maart 2012 in Istanboel en reisde vervolgens per vrachtwagen naar Europa. Op 6 april 2012 kwam u in België aan en nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 05/03/2012, identiteitskaart dd. 24/09/2007, weigeringsbeslissing Immigratie- en Naturalisatiedienst in verband uw verzoek aan de koningin om de stopzetting van uw verblijfsvergunning vooralsnog ongedaan te maken, brieven Nederlands advocaat in verband met uw beroepsmogelijkheden, vertrekverklaring IOM, kopie aanstellingsbrief van broer als tolk in het Iraaks parlement dd. 03/11/2011, aangifte poging tot ontvoering bij politiekantoor van Al Qanaat dd. 20/02/2012, "juridisch arrest" van de onderzoeksrechter, rechtbank van Rusafa dd. 22/02/2012.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Uw verklaringen over de poging tot ontvoering op 20 februari 2012 zijn weinig overtuigend. Zo is het opmerkelijk dat u vlakbij een checkpoint uit de rijdende wagen kon ontsnappen maar dat u, in tegenstelling tot wat men kan verwachten, geen hulp zocht bij de personen die het checkpoint bemanden. Het is namelijk weinig aannemelijk dat u geen hulp zocht bij de meest nabije en onmiddellijke voor handen zijnde patrouille. Integendeel, u verklaart dat u vlakbij het checkpoint een taxi nam en onmiddellijk naar het politiekantoor van Al Qanaat reed, een rit die ongeveer 35 minuten in beslag nam (zie CGVS, p. 22). De redenen die u geeft om uw merkwaardig handelen te verklaren zijn niet valabel. Het is namelijk niet geloofwaardig dat de personen die het checkpoint bewaken zich niet met dergelijke incidenten bemoeien (zie CGVS, p. 22). Evenmin is het overtuigend dat u niet naar het checkpoint ging omdat u bang was om als een verdachte te worden beschouwd (zie CGVS, p. 22). Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over de daders en hun motieven. Zo is het merkwaardig dat u beweert dat de wagen waarmee de daders reden van het bouwjaar '98-'99 was (zie CGVS, p. 21), zonder daar eigenlijk een goede reden voor te hebben (zie CGVS, p. 21). Dergelijk hypothetische uitspraken over het voertuig van de daders geven uw verklaringen een eerder discutabel karakter. Deze vaststelling wordt versterkt door de vaststelling dat u, als u toch dacht te weten wat het bouwjaar van de wagen is, dit niet heeft laten opnemen in uw verklaringen bij het politiekantoor van Al Qanaat (zie Documenten, aangifte poging tot ontvoering, vertaling). Nochtans kan men verwachten dat u een dergelijke accurate beschrijving zou vermelden wanneer u klacht indient tegen de personen die u trachtten te ontvoeren. Hierbij aansluitend moet worden vastgesteld dat,

hoewel u vermoedens heeft over de reden waarom u werd ontvoerd, u ook hierover niets heeft vermeld in uw aangifte bij de politie. Nochtans zou dergelijke informatie het onderzoek kunnen vooruit helpen. Vervolgens moet worden vastgesteld dat u, hoewel u klacht indiende tegen uw ontvoerders, u niet weet of er onderzoek is gevoerd (CGVS p.16). Dit is des te meer opmerkelijk daar u wel een document voorlegt van de onderzoeksrechter dat stelt dat uw klacht geloofwaardig is, dat de daders opgespoord worden en de nodige bescherming wordt voorzien. Dit alles valt bezwaarlijk te rijmen met een dergelijke laconieke houding, waarbij u uw klacht niet verder heeft opgevolgd of laten opvolgen. Uit het onderzoek zou immers interessante informatie naar boven kunnen komen om een correcte inschatting te maken van uw situatie.

Daarnaast is het opmerkelijk is het dat u, hoewel u verklaart dat u zelf de getuigen van uw ontsnapping zou hebben aangeduid en hun namen in uw aangifte van uw ontvoering vermeld staan, tijdens het gehoor geen enkele naam van de getuigen kan opgeven (CGVS p.15). Hierbij aansluitend merkt het Commissariaat-generaal op dat de documenten in verband met het incident van 20 februari 2012, niet volstaan om de bovenstaande twijfels van tafel te vegen. Er wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dergelijke (gerechtelijke) documenten, waardoor hun bewijswaarde zeer relatief is (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier). Indien de documenten niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is, hebben ze dan ook weinig of geen bewijswaarde.

Verder weet u niet wie u trachtte te ontvoeren (zie CGVS, p. 15, 18, 21), evenmin schept u duidelijkheid over hun exacte motieven (zie CGVS, p. 18, 19, 22, 23). U beroept zich enkel op hypothesen over de daders en hun motieven. Naast het betwiste incident van 20 februari 2012 heeft u tijdens uw verblijf in Irak in 2012 geen problemen gekend of bedreigingen ontvangen. Evenmin heeft u geen enige concrete aanwijzingen dat u na uw terugkeer werd geviseerd of het slachtoffer werd van een individuele vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, al dan niet door de personen die u trachtten te ontvoeren (zie CGVS, p. 2, 5, 23). Dat u momenteel geviseerd wordt en het risico loopt op vervolging, berust zich bijgevolg op hypothesen.

Bovendien keerde u op 4-5 maart 2012 terug naar Bagdad om er een paspoort af te halen, wat uiteraard opmerkelijk is aangezien u verklaart dat u er niet langer veilig was (zie CGVS, p. 23). Het klemmt dat u tegelijk desondanks dat er geen gevaar verbonden was aan uw tijdelijke terugkeer (zie CGVS, p. 13). Het is des te meer opvallend dat u terugkeerde naar Bagdad voor een paspoort terwijl u het paspoort toch niet gebruikte voor uw reis uit Irak, waardoor men zich de vraag kan stellen hoe noodzakelijk dit paspoort was. Meer zelfs, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het mogelijk is dat een paspoort door een andere persoon wordt aangevraagd en dat u zich dus niet zelf moest aanmelden. Dat u toch het -onnodige- risico zou nemen naar de stad terug te keren waar u volgens uzelf werd bedreigd, staat dan ook in schril contrast met de ernst van de door u ingeroepen feiten en ondergraven uw vrees voor vervolging in ernstige mate, temeer daar u in het verleden wel reeds identiteitsdocumenten door uw broer had laten aanvragen (CGVS p.12).

Ook de andere dreigementen die u aanhaalt en die dateren van voor 16 januari 2012, kunnen het Commissariaat-generaal er niet van overtuigen dat u zich beroept op een gegronde vrees voor vervolging. Wat de door u ingeroepen vervolging uit 2007 betreft – feiten die volgens u los staan van de feiten uit 2012 (zie CGVS, p. 14) – , merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen dat u op basis hiervan gewag kunt maken dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U verklaart dat een militielid, een vriend van u, u op de hoogte bracht van het feit dat u werd gezocht door “verschillende extremistische groeperingen” die voormalige ambtenaren en acteurs viseerden (zie CGVS, p. 11). Vreemd genoeg weet u niet bij welke militie uw vriend aangesloten was (zie CGVS, p. 11). Dat u na al die jaren nog steeds niet weet bij welke groepering hij was, mag sterk verbazen, aangezien men kan verwachten dat het u een interessante kijk zou geven op wie achter het dreigement schuilging. Bovendien ontving u geen rechtstreekse bedreigingen. Pas na uw vertrek zou onbekenden bij uw ouders langs gekomen zijn die u zouden hebben bedreigd (zie CGVS, p. 12). Vreemd genoeg weet u niet wie er naar u vroeg (zie CGVS, p. 21). U beweert dat ze voor politieke partijen en groeperingen werkten, maar u kan niet zeggen voor dewelke (zie CGVS, p. 21). Uw louter blote bewering over de aan uw adres gerichte bedreigingen in 2007, kunnen daarom niet overtuigen dat u actueel geviseerd wordt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. In de kantlijn kan worden opgemerkt dat u ook in Nederland, waar u deze feiten aanhaalde als asielmotieven, niet werd erkend als vluchteling.

U beweert dat u moet vrezen voor vervolging als gevolg van uw verleden in de media en de beeldende kunsten (zie CGVS, p. 19-20). Het is echter weinig aannemelijk dat dit werkelijk zo is. Uw professionele activiteiten liggen stil sedert 2006 (zie CGVS, p. 8), ondertussen bijna zes jaar geleden. Bovendien heeft u niet gewerkt tussen 2003 en 2005, en bleven uw activiteiten verder beperkt tot de periode 2000-2003 (zie CGVS, p. 9). Het valt ook op dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u betrokken was bij diverse theaterstukken en series. Ook uw verklaringen over de

televisieopdrachten waaraan u meewerkte komen weinig overtuigend over: u kan met de nodige aarzelingen enkele titels opsommen, maar u verklaart tegelijk dat uw rol eerder beperkt was en dat u de andere titels ondertussen vergeten bent (zie CGVS, p. 9). Mocht er toch geloof kunnen worden gehecht aan uw bewering bij dergelijke activiteiten betrokken te zijn, dan nog haalt u onvoldoende ernstige elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U verwijst naar de huidige context in Irak, waarbij het culturele landschap volgens u zeer beperkt is en waarin een aanzienlijk aantal ex-collega's of medestudenten het land hebben verlaten (zie CGVS, p. 18). Deze schets bewijst echter niet dat u een individueel risico op vervolging loopt. In de laatste UNHCR Eligibility Guidelines (dd. 31/05/2012) staat momenteel te lezen dat er nog steeds beperkingen zijn in de artistieke vrijheid, maar dat het cultureel leven in Bagdad opnieuw aan een heropbloei begonnen is (zie Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines, p. 32). Gezien het feit dat u daarnaast geen geloofwaardige indicaties opgeeft dat men u omwille van uw artistieke uitingen viseerde (zie hoger), maakt u niet aannemelijk een vrees te moeten koesteren omwille van uw professionele bezigheden bij televisie of theater tot 2006.

Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u omwille van het werk van uw broer A.(...) moet vrezen voor vervolging (zie CGVS, p. 6, 14, 19). In de eerste plaats omdat uw ouders en uw andere broer H.(...), die nochtans al die tijd in Bagdad verbleven, geen problemen hebben ondervonden omwille van het werk van uw broer (zie CGVS, p. 5, 6, 23). Bovendien zijn uw verklaringen over de bedreigingen die uw broer ontving weinig overtuigend. U verklaart dat hij een dreigbrief kreeg en dat hij ook telefonische bedreigingen ontving (zie CGVS, p. 7). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor om deze bedreigingen te staven. Uiteraard is het opvallend dat u niet weet door wie uw broer werd bedreigd (zie CGVS, p. 7), zeker gezien het feit dat men hem, afhankelijk van uw verklaringen, heeft gevraagd om zich bij de oppositie aan te sluiten. Men mag dan ook verwachten dat de ouders duidelijkheid zouden scheppen op hun achtergrond, zodat uw broer in staat zou zijn om op hun oproep te reageren. Daar bovenop legt u inconsistente verklaringen af over de inhoud van de dreigementen. Waar u aanvankelijk zonder enige nuancering verklaart dat men uw broer vroeg om te stoppen met zijn werk en zich aan te sluiten bij de oppositie (zie CGVS, p. 7), verklaart u nadien dat men enkel vroeg om te stoppen met zijn werk als tolk (zie CGVS, p. 7). Dergelijke inconsistente verklaringen doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Tot slot heeft u geen concrete aanwijzingen dat u wordt geviséerd omwille van het werk van uw broer.

Dat u in Irak "sowieso" (zie CGVS, p. 18) moet vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat uw uiterlijk niet conform de gangbare Iraakse normen is (zie CGVS, p. 18, 19, 20), berust enkel op hypothesen van uwentwege. U heeft namelijk geen concrete indicaties waaruit blijkt dat u werkelijk wordt of zal worden geviséerd door "de islamitische en niet-islamitische groeperingen" (zie CGVS, p. 18 – zie hoger).

De elementen die u aanhaalt zijn bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om u hiervoor de Vluchtelingenstatus toe te kennen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten bewijzen namelijk enkel uw afkomst en identiteit, deze staan hier echter niet ter discussie. Verder spreken de documenten zich niet uit over de door u ingeroepen feiten. De kopie van de aanstellingsbrief van uw broer Ahmed is het enige document dat u voorlegt om aan te tonen dat hij als tolk werkt. De aanstellingsbrief spreekt zich echter niet uit over de door u ingeroepen bedreigingen en de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien gaat het enkel over een kopie en is de bewijswaarde van het document bijgevolg eerder relatief. De documenten van de IND en uw advocaat, spreken zich evenmin uit over uw vrees voor vervolging. Ze bevestigen namelijk enkel dat uw verblijfsvergunning asiel in Nederland werd ingetrokken en dat de beslissing dat u moet terugkeren naar Irak definitief is. De vertrekverklaring van IOM, het enige document dat u voorlegt met betrekking tot uw terugkeer naar Irak, spreekt zich enkel uit over uw intentie om voor vrijwillige terugkeer te opteren. Verder zegt het document niets over uw vrees voor vervolging. Het valt bovendien op dat het document geen stempel van de grenspost bevat.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde

groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker past de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat uit zijn verklaringen niet zou blijken dat hij een risico op persoonsgerichte en systematische vervolging loopt. In de eerste plaats stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte tot het besluit komt dat zijn verklaringen over de poging tot ontvoering van 20 februari 2012 weinig overtuigend zijn. Volgens verzoeker is het niet zo vreemd dat hij geen hulp zocht bij het dichtste checkpoint omdat dit zich aan de andere kant van de straat bevond en er een betonnen muur tussen was zodat dit niet makkelijk te bereiken was. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn verklaringen tijdens het gehoor. Bovendien, zo

vervolgt verzoeker, zou het verdacht zijn geweest indien hij alleen naar het checkpoint was gelopen omdat men had kunnen denken dat hij een zelfmoordterrorist was waarbij verzoeker ook naar zijn verklaringen verwijst. Waar de commissaris-generaal vaststelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker het bouwjaar van de wagen ('98-'99) kon vermelden, terwijl dit niet in het proces-verbaal is opgenomen, wijst verzoeker erop dat hij pas na aandringen vertelde welk model auto dit was en dit geen spontaan antwoord was, waardoor hij dit wellicht daarom niet bij de politie in Irak had vermeld indien de politie daar niet naar heeft gevraagd. Verzoeker wijst er echter op dat hij telkens, ook ter gelegenheid van het proces-verbaal, verklaard had dat het om een zwarte Opel ging. Verder beweert verzoeker dat het bouwjaar '98-'99 een bekend model is in Irak, waardoor verzoeker de wagen zo kon beschrijven.

Naar aanleiding van de vaststelling dat het vreemd is dat verzoeker de klacht niet opvolgde, geeft hij te kennen dat hem werd meegedeeld dat hij op de hoogte zou worden gesteld als er nieuws was, maar dat hij weet dat het in Irak hopeloos is om aan te dringen en dat de daders bijna nooit gevonden worden als het om een klacht tegen onbekenden gaat.

Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker de namen van de getuigen niet meer kent, hoewel die in het proces-verbaal zijn vermeld, beweert verzoeker dat hij deze niet heeft onthouden omdat het om toevallige voorbijgangers ging die hij niet persoonlijk kende, zoals ook uit zijn verklaringen blijkt.

Verzoeker merkt op dat de verwerende partij het argument dat er aan zijn documenten geen geloof kan worden gehecht omdat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd, telkens opnieuw gebruikt, terwijl dit ontoelaatbaar is omdat de bewijswaarde van ieder document individueel onderzocht moet worden.

Wat de onwetendheid van verzoeker betreft over de identiteit van zijn ontvoerders, merkt hij op dat hij werd ontvoerd door gemaskerde mannen die hun identiteit niet kenbaar gemaakt hebben, zoals hij had verklaard.

Waar wordt gesteld dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker nog steeds problemen zou kennen in Irak, stipt verzoeker aan dat er in Irak een grote intolerantie bestaat ten overstaan van iedereen die in de artistieke sector werkt en ook ten overstaan van mensen die er een iets andere stijl op nahouden. Verzoeker kleedt zich in de emo-stijl die hem problemen zou opleveren omdat die zaken in Irak taboe zijn, zoals hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard.

Waar de verwerende partij het opmerkelijk acht dat verzoeker naar Bagdad terugkeerde om een paspoort af te halen, stelt verzoeker dat hij een paspoort achter de hand wilde hebben voor tijdens de *"smokkelreis"*, voor in geval er iets verkeerd zou lopen. Indien verzoeker iemand anders een paspoort zou laten ophalen, had hij voor een volmacht moeten zorgen, waarvoor hij ook naar Bagdad zou moeten gaan, waardoor hij evengoed zelf zijn paspoort kon afhalen. Verzoeker wijst erop dat dit een heel kort bezoek was en dat hij heel voorzichtig was, waarbij hij verwijst naar zijn desbetreffende verklaringen tijdens zijn gehoor.

Wat de vervolgingsproblemen uit 2007 betreft, wordt opgemerkt dat verzoeker niet weet bij welke militie zijn vriend aangesloten was. Thans bevestigt verzoeker dat hij dit niet weet en het nooit heeft gevraagd om zichzelf niet in de problemen te brengen. Verzoeker stelt dat hij zijn vriend reeds sinds zijn kindertijd kent en dat het een gevaarlijke militie is die zangers ontvoert en dergelijke. Zijn vriend heeft hem, zo besluit verzoeker, uit vriendschap verwittigd voor het gevaar. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij niet weet wie er bij zijn ouders achter hem kwam vragen, oppert verzoeker dat de bedreigers niet zeiden tot welke organisatie ze behoorden.

Waar in de beslissing wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker nog moet vrezen omwille van zijn verleden in de media en de beeldende kunsten omdat het reeds van 2006 geleden is dat hij in die sector nog actief was, stelt verzoeker dat dit klopt, maar dat hij nog steeds een risico loopt omwille van zijn emo-uitdrukking en zijn activiteiten als regisseur. Verzoeker meent ook dat niet van hem kan worden verwacht dat hij dit allemaal laat vallen om in veiligheid te kunnen leven en dat hij recht heeft op vrijheid. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker geen bewijzen kan neerleggen van theaterstukken waaraan hij meewerkte en niet veel titels kan opsommen, wijst hij erop dat hij tijdens het gehoor toch enkele namen heeft gegeven en dat hij een nieuweling was die telkens een beperkte deelname had, zoals ook blijkt uit zijn verklaringen.

De commissaris-generaal stipt aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het werk van zijn broer A. moet vrezen voor vervolging, omdat zijn broer en zijn ouders geen problemen hebben en zijn vader en moeder thuis zijn, terwijl H. is verhuisd. Verzoeker geeft toe dat zijn ouders inderdaad niet worden bedreigd, maar dat uit zijn verklaringen blijkt dat ze al oud zijn en dat het feit dat de zonen het huis uit zijn, zorgt voor rust en veiligheid. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker niet weet door wie zijn broer bedreigd werd en gedwongen werd om zich aan te sluiten bij de oppositie, merkt verzoeker op dat hij inderdaad niet weet voor welke oppositiepartij zijn broer zou moeten werken, maar dat hij wel veel details kon geven over diens werk als tolk. Verzoeker stelt dat hem verweten wordt dat hij had verklaard dat zijn broer bedreigd werd omdat hij zou stoppen met zijn werk als tolk, terwijl het voor verzoeker ook niet helemaal duidelijk is omdat hij de dreigbrief nooit zelf in handen kreeg. Volgens

verzoeker werkt zijn broer als tolk en woont hij in de groene zone, waardoor hij geen problemen heeft. Het feit dat hij ook problemen zou kennen omwille van de activiteiten van zijn broer, berust louter op een vermoeden omdat tolken geïmagineerd worden in Irak door extremistische groeperingen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak en rechtsleer waarin wordt gesteld dat een asielzoeker die zelf niet politiek actief is, toch kan worden erkend wanneer hij aantoonbaar dat de vervolging politiek geïnspireerd is of wanneer hij het voorwerp is van vervolging omwille van het behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Tevens stipt verzoeker aan dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging dient te worden aanzien. Verzoeker wijst erop dat hij als regisseur werkzaam was in Irak en zijn broer als tolk, waardoor hij werd geïmagineerd door terroristische groeperingen die deze beroepen niet tolereren.

Ook met betrekking tot het aspect van de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, haalt verzoekster rechtsleer aan waarna hij stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten in Irak niet eens in staat zijn zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, a) en of b) van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker brengt in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en hij citeert de wettelijke bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verder stelt verzoeker dat er niet wordt getwijfeld aan het feit dat hij theaterregisseur is in Irak, waarbij hij zijn verklaringen over zijn beroepsverleden in herinnering brengt. Verzoeker wijst erop dat dit een beroep is dat net als zangers en muzikanten wordt geïmagineerd door terroristische bewegingen in Irak waardoor het voor hem onmogelijk is om terug te keren en hij de subsidiaire bescherming dient te krijgen.

In een derde middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Kwalificatierichtlijn en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker herhaalt dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en zijn afkomst uit Bagdad. Tegen de argumenten van de verwerende partij dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het gewone leven van burgers beperkt, brengt verzoeker op grond van de gegevens uit het administratief dossier in dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds significant is en dat er geen melding wordt gemaakt van actuele cijfers omdat er niets over het jaar 2012 wordt vermeld. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar persberichten, heeft de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad een impact op het leven van de burgers. Hierbij citeert verzoekster uit persartikels van De Standaard, het Nieuwsblad, en allerhande internetartikels van NBC-news, de BBC, Antiwar en Spacewar, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, en waaruit volgens hem de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad en Irak blijkt. Volgens verzoeker is het geweld in Bagdad specifiek en zijn er herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen en is het wel degelijk voortdurend van aard waarbij hij verwijst naar een recent objectief rapport van UNHCR van mei 2012 waarin de aanslagen in Bagdad worden besproken. Verzoeker vraagt zich vervolgens af hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken van een hoog risico voor de burgers. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar een internetartikel van Radio Free Europe, is het aantal burgerslachtoffers in de loop van het jaar 2011 gestegen. In de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt gesteld dat de cijfers van IBC (Iraq Body Count) een vertekend beeld geven omdat politieagenten als burgerslachtoffers worden meegerekend. Verzoeker beweert dat er meer burgerdoden gevallen waren, zelfs wanneer de politieagenten niet zouden worden meegeteld en hij verwijst hierbij naar een e-mail van de oprichter van IBC, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tevens merkt verzoeker op dat de verwerende partij aangeeft dat de situatie stagneert, terwijl er niet langer subsidiaire bescherming wordt gegeven en het risico bij terugkeer voor Irakezen even groot is als vorig jaar. Volgens verzoeker is de situatie echter nog onstabiel geworden waardoor het verschil in behandeling van de Iraakse asielzoekers het gelijkheidsbeginsel schendt.

Volgens verzoeker geeft de ommekeer in het beleid van de commissaris-generaal aanleiding tot willekeur omdat personen die op hetzelfde moment Irak hebben verlaten een verschillende beslissing kunnen krijgen. Verzoeker beweert dat de toekenning van de subsidiaire bescherming een loterij is omdat geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst. Een asielzoeker kan geluk hebben dat zijn dossier snel behandeld werd en er voor eind 2011 een beslissing werd genomen zodat de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend, terwijl een andere persoon die na het jaareinde van 2011 werd opgeroepen, de subsidiaire bescherming niet meer wordt toegekend. Er is volgens verzoeker geen objectieve reden waarom de ene persoon langer moet wachten op zijn gehoor dan de andere, waardoor willekeur dreigt.

De verwijzing naar het asielbeleid van andere Europese landen inzake de subsidiaire bescherming aan personen die afkomstig zijn uit Bagdad (Centraal-Irak) slaat, zo beweert verzoeker, nergens op omdat het beleid van een ander land in dit vraagstuk niet aan de orde is. Hierbij verwijst verzoeker naar de omzetting van artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, waarbij hij de voorbereidende werken bij de invoering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet citeert, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waarbij hij stelt dat er afstand werd gedaan van de individualisering en deze specificiteit van de Belgische wetgeving niet uit het oog mag worden verloren bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker internetartikels toe van The Irish Times, van IRIN, een hele reeks internetartikels uit De Standaard en Het Nieuwsblad over de aanslagen in Irak van juli tot december 2012, de UNHCR-guidelines over Irak van 31 mei 2012, een internetartikel van Radio Free Europe van januari 2012, een e-mail van de mede-oprichter van Iraq Body Count van 25 januari 2012 en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij de wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet. Per aangetekend schrijven van 25 januari 2013 verzond de raadsvrouw van verzoeker bijkomende documenten, namelijk 4 badges van de groene zone van zijn broer A., de overlijdensakte van zijn broer H., een proces-verbaal van de politie van 19 oktober 2012 en een badge van verzoeker als journalistieke fotografie bij het tijdschrift Al-Janaan.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoeker over de poging tot ontvoering van 20 februari 2012 weinig overtuigend zijn omdat hij vlakbij een checkpoint uit de wagen kon ontsnappen, maar dat hij geen hulp zocht bij de personen die het checkpoint bemanden, maar een taxi nam om naar het politiekantoor van Al Qanaat te gaan, terwijl de motieven voor deze merkwaardige handelwijze niet geloofwaardig zijn. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker vreemde verklaringen aflegt over de daders en hun motieven. De commissaris-generaal acht het merkwaardig dat verzoeker thans verklaart dat de daders reden met een wagen van het bouwjaar '98-'99, terwijl hij deze accurate beschrijving niet vermeldde bij de aangifte van de ontvoeringspoging, hetgeen toch mag worden verwacht. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker niets heeft vermeld over de vermoedens die hij had betreffende de redenen waarom hij werd ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op het feit dat verzoeker niet weet of er een onderzoek werd gevoerd, maar wel documenten neerlegt waaruit blijkt dat de onderzoeksrechter de klacht geloofwaardig acht en een aantal onderzoeksdaaden in het vooruitzicht stelt. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker geen enkele naam van een getuige kan noemen. Meer in het algemeen merkt de commissaris-generaal naar aanleiding van de neergelegde documenten op dat uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met (gerechtelijke) documenten, waardoor de bewijswaarde ervan gering is, zeker indien ze niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. In de beslissing wordt ook aangestipt dat verzoeker niet weet door wie of omwille van welke motieven hij ontvoerd werd en dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat hij na zijn terugkeer werd geïnterviewd, waardoor zijn huidige vrees op hypothesen berust. Het feit dat verzoeker op 4-5 maart terugkeerde naar Bagdad om een paspoort af te halen, terwijl verzoeker zelf aangaf dat er gevaar aan verbonden was en het paspoort net zo goed door een andere persoon kon worden aangevraagd, doet luidens de bestreden beslissing ernstige vragen rijzen bij de voorgehouden vrees voor vervolging. Met betrekking tot de vervolging uit 2007, merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij om die reden actueel nog een vrees voor vervolging dient te koesteren. Bijkomend stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet weet bij welke militie de vriend, die hem destijds waarschuwde, was aangesloten en dat hij niet kon zeggen van wie de bedreigingen uitgingen die na zijn vertrek aan het adres van zijn ouders werden geuit. Tot slot wordt gewezen op het feit dat verzoeker op grond van de asielmotieven uit 2007 niet als vluchteling werd erkend in Nederland. Wat de vervolging omwille van het verleden van verzoeker in de media en de beeldende kunsten betreft, wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers professionele activiteiten beperkt zijn tot en stil liggen sedert 2006. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van het feit dat hij betrokken was bij diverse theaterstukken en series en dat zijn verklaringen hieromtrent weinig overtuigend overkomen. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, zo luidt de bestreden beslissing, haalt hij onvoldoende elementen aan om een individueel risico op vervolging aan te tonen. Aangezien er geen indicaties bestaan dat verzoeker destijds omwille van zijn artistieke uitingen werd geïnterviewd, maakt hij niet aannemelijk om deze reden thans een vrees te hoeven koesteren. Aangaande de vrees die verzoeker zou purely uit het werk van zijn broer A. als tolk, wordt in de beslissing in de eerste plaats

gewezen op het feit dat de ouders en de andere broer van verzoeker, die de hele tijd in Irak verbleven, omwille van het werk van A. geen problemen kenden. Tevens wordt opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen die zijn broer ontving weinig overtuigend zijn omdat elk begin van bewijs ontbreekt, verzoeker niet weet door wie zijn broer werd bedreigd en inconsistente verklaringen aflegt over de draagwijdte van de bedreigingen. Naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat hij in Irak 'sowieso' vervolging moet vrezen omdat zijn uiterlijk niet conform de gangbare normen is, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat verzoeker zich enkel op hypothesen baseert. De beslissing besluit dat de elementen die verzoeker aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om hem als vluchteling te erkennen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt gesteld dat deze de appreciatie van zijn asielrelaas niet kunnen ombuigen. Wat de subsidiaire bescherming betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat in hoofde van verzoeker de actuele veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld, waarbij de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd tot het besluit komt dat er voor burgers op heden geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij op 20 februari 2012 door drie gewapende onbekenden werd ontvoerd, maar zich onderweg kon bevrijden en aangifte deed in het politiekantoor van Al-Qanaat (stuk 15, Verklaring DVZ, 13 april 2012, p. 3). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij kon ontsnappen vlakbij een betonnen obstakel nabij een controlepost (stuk 8, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 22). In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat het niet zo vreemd is dat hij geen hulp zocht bij het checkpoint omdat dit zich aan de andere kant van de straat bevond en er een betonnen muur tussen was waardoor het niet zo makkelijk te bereiken was. De Raad merkt op dat uit de verklaringen van verzoeker zelf echter blijkt dat de controlepost weliswaar voor de auto onbereikbaar was, maar dat hij te voet door een opening in het beton wél naar de andere kant kon rennen (Ibid.). De controlepost was bijgevolg voor hem veel makkelijker bereikbaar dan het politiekantoor van Al-Qanaat waar hij uiteindelijk aangifte deed, omdat hij er door de file 35 minuten over deed om daar te geraken (Ibid.). Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker door zijn verzuim om onmiddellijk bij het checkpoint te melden dat hij slachtoffer was geworden van een ontvoeringspoging de onmiddellijke betrapting van de plegers van de feiten onmogelijk maakte. Noch de uitleg die verzoeker tijdens zijn gehoor verschaftte, waarbij hij stelde dat de soldaten bij het checkpoint zich niet met dergelijke zaken bemoeien en zijn angst om als verdachte aanzien te worden, noch de a posteriori-uitleg in het verzoekschrift dat hij als een zelfmoordterrorist zou worden aanzien, zijn van aard om het opmerkelijke karakter van zijn gedrag onmiddellijk na de vervolgingsfeiten te verschonen. De vaststelling dat verzoeker naliet de hulp van de onmiddellijk beschikbare beschermingsmogelijkheden in te roepen, doet in hoge mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6. De Raad merkt op dat het gehoorverslag de stelling van verzoeker dat hij pas na aandringen het bouwjaar van de auto zou hebben vermeld, geenszins ondersteunt. De dossierbehandelaar vroeg verzoeker gewoon het volgende: "Met welke wagen reden ze ? een zwarte opel, maar welk type ?" (stuk

8, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 21). De Raad ziet niet in hoe verzoeker zich door deze gerichte vraag onder druk gezet zou kunnen voelen. Bovendien wordt met de vraag naar het type wagen niet gepeild naar het bouwjaar. Hoewel het antwoord van verzoeker dat het een "(...) *opel, zonder kenteken en bouwjaar 1998-1999* (...)" (Ibid.) betrof, inderdaad slechts na de specifieke vraag van de dossierbehandelaar werd gegeven, zou toch mogen worden verwacht dat verzoeker, indien hij kennis had van deze gedetailleerde informatie, dat hij deze ook zou hebben meegedeeld toen hij aangifte deed van zijn ontvoeringspoging op het politiebureau. Uit het door verzoeker neergelegde document dat zijn aangifte bevat, blijkt echter dat hij dit element niet had vermeld (stuk 18, Documenten, verklaring politiebureau Al Qanaat, 20 februari 2012). Indien het werkelijk om een bekend model zou gaan in Irak en hij dit model kon beschrijven, zoals verzoeker thans beweert, zou des te meer mogen worden verwacht dat verzoeker dit meteen ter gelegenheid van zijn aangifte laat noteren. Het betoog van verzoeker over de gebeurtenissen onmiddellijk na de vervolgingsfeiten is niet van aard om de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.7. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich op de hoogte te houden over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet weet of er na zijn aangifte een onderzoek is geweest (stuk 8, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 16) en dat hij geen enkel nieuws heeft over de personen die hebben geprobeerd hem te ontvoeren (Ibid., p. 23). Door te opperen dat hij op de hoogte zou worden gesteld als er nieuws was en door zijn stelling dat het hopeloos is om aan te dringen en de daders bijna nooit worden gevonden als het om een klacht tegen onbekenden gaat, geeft verzoeker blijk van een passieve houding. Ook het feit dat verzoeker geen enkele naam kan noemen van een getuige, niettegenstaande hij deze individuen zelf heeft verzocht om een getuigenis af te leggen bij de politie (Ibid., p. 15) en deze namen letterlijk zijn opgenomen in het proces verbaal (stuk 18, Documenten, verklaring politiebureau Al Qanaat, 20 februari 2012), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hoewel het om toevallige voorbijgangers ging en hij deze niet persoonlijk kende, mag van verzoeker toch worden verwacht dat hij deze namen onthoudt omdat deze personen mogelijk belangrijke informatie kunnen verstrekken over de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De beperkte belangstelling van verzoeker relateert in hoge mate de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. Het feit dat zijn ontvoerders zich niet kenbaar hebben gemaakt, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om zelf te analyseren uit welke hoek de bedreigingen zouden kunnen komen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaart dat hij zowel een vrees heeft van islamistische als niet-islamistische groeperingen en dat hij niet weet tot welke groepering de ontvoerders behoren, noch om welke reden hij werd ontvoerd (stuk 8, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 18). De Raad merkt op dat de onwetendheid van verzoeker erop lijkt te wijzen dat de ontvoering een gemeenrechtelijk karakter heeft en deze dus in beginsel geen nexus vertoont met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Ook het proces-verbaal dat verzoeker heeft overgemaakt aan de Raad, waarbij zijn vader klacht neerlegt naar aanleiding van een beweerd inval in zijn huis (Brief 25 januari 2013, stuk 20), biedt geen duidelijkheid over de identiteit of de motieven van deze belagers. De Raad stelt verder trouwens vast dat verzoeker in zijn middel zelf toegeeft dat zijn vrees die gestoeld is op de beroepsactiviteiten van zijn broer als tolk ook louter gestoeld is op een vermoeden. De documenten die verzoeker in dit verband neerlegt, betreffen immers enerzijds de aanstelling van zijn broer als tolk (stuk 18, Documenten, aanstellingsbrief broer, 3 november 2011) en de badges van zijn broer voor de groene zone (Brief 25 januari 2013, stuk 18) en houden geen enkele aanwijzing in dat zijn broer of diens familie omwille van deze tewerkstelling zouden worden vervolgd. Hetzelfde geldt voor de vervolgingsproblemen die verzoeker in 2007 zou hebben gekend. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf heeft verklaard dat deze volledig losstaan van de huidige feiten. Uit de onwetendheid van verzoeker over de vraag van wie de bedreigingen destijds uitgingen kan trouwens worden afgeleid dat verzoeker evenmin zekerheid heeft over het feit dat de bedreigingen verband zouden houden met zijn vroegere tewerkstelling als acteur, zoals hij nochtans beweert (stuk 8, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 14). De Raad besluit dat een louter vermoeden, dat niet ondersteund wordt door enig begin van bewijs niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

2.9. Met betrekking tot de neergelegde gerechtelijke documenten wordt op grond van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat de bewijswaarde ervan erg relatief is (stuk 19, Landeninformatie, Antwoorddocument, document-corruption, IRQ2012-010w, 3 februari 2012). Verzoeker brengt geen enkel objectief element aan waaruit zou blijken dat de informatie die door de verwerende partij werd aangeleverd onjuist zou zijn. Waar verzoeker stelt dat de bewijs-

waarde van elk document individueel moet worden onderzocht, wijst de Raad erop dat het individueel onderzoek heeft uitgewezen dat de documenten geen bewijswaarde hebben omdat ze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Wat de neergelegde overlijdensakte van zijn broer H. betreft (Brief 25 januari 2013, stuk 19), merkt de Raad in de eerste plaats op dat het overlijden van H. zou dateren van 17 oktober 2012, meer dan een maand vóór de bestreden beslissing, en verzoeker hiervan geen enkele melding heeft gemaakt in zijn verzoekschrift van 11 december 2012. Zelfs indien zou worden aanvaard dat zijn broer als gevolg van een terroristische aanslag om het leven kwam, toont dit accidentele overlijden geen persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan in hoofde van verzoeker.

2.10. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal op basis van de vaststelling dat verzoeker ondanks het beweerde gevaar, zelf zijn paspoort ging afhalen in Bagdad, geldig kon afleiden dat dit afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Door in zijn verzoekschrift uit te leggen dat hij om praktische redenen zelf naar Bagdad is gegaan en dit paspoort heeft afgehaald om een document achter de hand te hebben, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn gedrag wel zou stroken met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het feit dat het bezoek aan Bagdad kort was en hij heel voorzichtig was, is niet van aard om te verklaren waarom verzoeker een dergelijk onverantwoord risico zou nemen.

2.11. Voor zover verzoeker meent dat hij vervolging of ernstige schade riskeert omwille van zijn artistieke profiel, namelijk zijn beroepsverleden in de media en de beeldende kunsten, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker eerder vage verklaringen aflegde over zijn concrete professionele bezigheden. Blijkens het gehoorverslag heeft verzoeker altijd als assistent-regisseur gewerkt bij een radio- en televisiezender, die hij overigens niet duidelijk kan benoemen, en in het theater (stuk 8, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 8). Verzoeker kan slechts met moeite enkele namen opsommen van televisieseries waarvan hij de regie zou hebben waargenomen (Ibid., p. 9) en kan slechts één theaterstuk noemen waaraan hij zou hebben meegewerkt, terwijl hij beweert "*veel in het theater*" te hebben gewerkt (Ibid.). In zijn verzoekschrift tracht verzoeker zijn beperkte kennis te vergoelijken door te stellen dat hij slechts een beginnening was en een beperkte deelname had. Het feit dat hij een beginnening was en slechts beperkt deelnam zou kunnen verklaren waarom verzoeker geen diepgaande kennis heeft over de inhoudelijke aspecten, maar zou hem er toch niet van mogen weerhouden om een meer voldragen opsomming te bieden van de producties waaraan hij zijn medewerking heeft verleend. In zoverre verzoeker de vaststelling uit de bestreden beslissing dat hij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van zijn activiteiten weerlegt door aan zijn brief van 25 januari 2013 de kopie van een badge over te maken van de erkenning als journalistieke fotograaf voor het tijdschrift *Al Janaan* (Brief 25 januari 2013, stuk 21), merkt de Raad op dat verzoeker nooit eerder gewag heeft gemaakt van een tewerkstelling als fotograaf. De Raad stelt vast dat dit stuk een ernstige incoherentie met betrekking tot het beroepsverleden van verzoeker in het leven roept, waardoor de geloofwaardigheid van zijn profiel in ernstige mate wordt aangetast. Zelfs indien het artistieke profiel van verzoeker bewezen zou worden geacht, merkt de Raad op dat er geen enkele indicatie bestaat dat verzoeker om die reden problemen heeft gekend. Bijkomend dient te worden aangestipt dat verzoeker geen enkel objectief gegeven aanbrengt waaruit zou blijken dat personen die in de media en de beeldende kunsten zijn tewerkgesteld of personen die behoren tot de emo-subcultuur, zoals de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting benadrukt, in Irak louter omwille van hun profiel zouden worden vervolgd of een risico lopen op ernstige schade. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt eerder het tegendeel aangezien de culturele scène in Bagdad aan een heropbloei begonnen is (stuk 19, Landeninformatie, UNHCR-guidelines Iraq van 31 mei 2012, p. 31-32).

2.12. Uit het geheel van wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is of minstens dat de elementen die verzoeker heeft aangereikt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade beschouwd te worden. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Wanneer het asielrelaas ongeloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is de uiteenzetting van verzoeker over de politieke inspiratie van de vervolging, het cumulatief effect van de inbreuken en de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden volstrekt irrelevant. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in

geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze richtlijn kan baseren. Verder tracht verzoeker aan de hand van een aantal persberichten de conclusies van de commissaris-generaal tegen te spreken. De commissaris-generaal heeft zich echter gebaseerd op de uitgebreide objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 19, Landeninformatie, SRB, Actuele Veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012), waarbij verzoeker alvast niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er niets over het jaar 2012 zou worden vermeld in deze informatie. De internetartikels uit Het Nieuwsblad, De Standaard, NBC en BBC News, Antiwar en Spacewar (Verzoekschrift, bijlagen 3-12), waarop verzoeker zich baseert, bevestigen vooral het gericht karakter van de aanslagen, die inderdaad tegen sjitische pelgrims, militairen en politiemensen gericht zouden zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kunnen deze gerichte incidenten, ondanks een stijging van het aantal burgerslachtoffers, niet als een situatie van willekeurig geweld worden aanzien. Geen enkele bepaling schrijft overigens een minimumdrempel voor van burgerslachtoffers om van willekeurig geweld te kunnen spreken. In die zin is de informatie uit het internetartikel van Radio Free Europe en de informatie uit de mail van de medeoprichter van IBC, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, weinig relevant. In de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde UNHCR Guidelines van mei 2012 wordt trouwens bevestigd dat leden van het ISF en de Sahwa, overheidsambtenaren, religieuze figuren, politici, en anderen hoofdzakelijk doelwit zijn van de aanslagen. De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen slechts een bijkomende opmerking is. Ondanks de eventuele andere inhoud van de specifieke bepaling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet vormt de vaststelling dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen op die basis wel degelijk een indicatie voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Met de uittreksels uit internetartikels toont verzoeker in elk geval niet aan dat er actueel in Irak wel degelijk sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de asielzoeker, dient te worden opgemerkt dat men bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet steeds rekening moet houden met de actuele stand van zaken in zijn land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing over de asielaanvraag wordt genomen. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden te zijn onderworpen aan willekeur.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Een schending van het gelijkheidsbeginsel werd evenmin aannemelijk gemaakt.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN